

Kötelező állami nyugdíjbiztosítás.

Írta: WILLHELM SZIDÓNIA.

A magántisztviselők és kereskedelmi alkalmazottak rokkantság- és aggkor esetére szóló kötelező állami biztosításának törvénybe iktatása egyik sarkalatos programpontra a Nőtisztviselők Országos Egyesületének.

Kongresszusok, nagyobb irányú szaktanácskozások nem multak el egyik alkalmazotti testületben sem anélkül, hogy ennek a kérdésnek sürgetése napirenden ne lett volna.

Most, hogy a törvényhozás részéről hajlandóság mutatkozik e kérdés törvényes rendezésére, hogy megindult már az előkészítéshez szükséges adatgyűjtés, aktuálissá válik a mikénti megoldás tárgyalása is.

A magántisztviselők és kereskedelmi alkalmazottak körében az utolsó 20 esztendő alatt egy új osztály keletkezett, a nő tisztviselő és női kereskedelmi alkalmazott.

A betegsegélyezés keretében hátrányos helyzetben van a női biztosított a férfival szemben, mert teljesen egyenlő köteleességek, vagyis járulékok mellett a nőknél az orvoslás kötelezettsége a pénztár részéről a család tagjaira nem terjed ki, a férfinél igen.

Most, hogy törvény készül a rokkantság és aggkor esetére, idején kell hozzálátnunk, hogy a törvényelőkészítők és a társadalom revidéálják megállapításaikat a szociális biztosítás lényegéről és ne húzzanak rá elévült sablonokat újabb alakulatokra.

A nő tisztviselő és női kereskedelmi alkalmazott szempontjából megítélve a kérdést, azt a követelést kell felállítani, hogy a számítások alapját a biztosított fél képezze és nem a család.

Szociális kérdéseink majdnem mindegyikébe bele kell vinnünk ezt az új szükségszerű felfogást, különben teljesen egyenlőtlenül oszlanak meg a terhek és olyan egyénekre hárulnak, akik ezt a jövedelmüknél fogva nem viselhetik.

A mi követelésünk ebben a kérdésben az kell hogy legyen, miszerint az egyén biztosítása képezze a számítások alapját, a feleség és gyermekek biztosítása külön számítás szerint történjék. Nem viselheti a gyengén fizetett női alkalmazott férfi kollégája családja biztosításának terheit is. Már pedig, ha a család képezi a számítás alapját, feltétlenül drágább lesz a biztosítás általánosságban.

Ezt a követelést tizenhárom próbás szaktudósok hajlandók „antiszociálisnak” bélyegezni, mondván a szociális biztosításnak az a lényege, hogy az fizet, aki nem kap.

Ezt megértem ott, ahol kapni, vagy nem kapni véletlenségtől, esélytől függ. Megértem az élet-, a tűz-, jégbiztosításnál de nem tudom elfogadni azokban az esetekben, amikor a biztosítást megkötő fél teljesen biztos abban, hogy ő nem kap semmit.

Ez tisztességtelen alku és nincs ember, aki a maga jószántából megkötné.

A női biztosított pontosan tudja, hogy férjére a biztosítás nem terjed ki, míg a férfi biztosítottnál a legtöbb esetben élvezheti a feleség a járulékot.

A szociális törvények megalkotásánál a societás minden rétegére tekintettel kell lenni és nem lehet új alakulatokkal szemben elzárkózni, különben merev, ortodox lesz az álláspont, már pedig a társadalom-tudomány alapvető lényege, hogy a

társadalom új alakulatait meglássa és bele illessze a keretekbe vagy készítsen számukra új kereteket, alkalmas törvényeket.

Merem hinni, hogy férfikollégáink is teljesen méltányolják álláspontunkat és nem kívánnak tőlünk egy hazug humanizmust, olyat, amelyet gazdaságilag nem tudunk viselni.

A sok gyermekkel megáldott családapa helyzetét is teljesen méltányolom, ha azt mondja, hogy a család fentartása mellett nem fizethet még magasabb járulékot is, hiszen ő több köteleességet teljesít már akkor is az állammal szemben, ha egy csapat gyermeket felnevel.

Igaz, hogy a gyermekneveléssel járó több költség már úgymint túlterheli a család fentartóit. De az a család-fentartó, ez a gyermeket nevelő lehet nő tisztviselő is.

Itt azután segíthet az állam, mert a gyermek államérdek. Az állam külön alapot létesítsen a gyermekek számára és ne terhelje ezzel az amúgy is nagyobb köteleességek alatt roskadó családfentartó vagyontalan, kisjövedelmű férfi, vagy női alkalmazottat.

Annak a feleségnek, aki történetesen nem tartozik, mint magánalkalmazott már előbből is a biztosításra kötelezettek sorába, legyen kötelessége biztosítási díjat fizetni és így gondoskodni rokkantsága, vagy aggkora, vagy özvegysége esetéről.

Elvégre, ha a feleség önálló kenyérkeresetet nem folytat annyi értéket még mindig produkál a ház, a család számára, hogy a biztosítás járulékait fizethesse a maga pénzéből. Nem lehet azonban egy a magánalkalmazottak körében mindinkább ritkuló typut az eltartott feleséget, a számítások alapjául beállítani.

A kenyérkeresetnélküli asszony és a sok gyermek a mi körünkben hovatovább luxusszámba megy, nem követelhetjük meg attól a nő tisztviselőtől, a ki nehéz robotban görnyed ön-fentartásáért, hogy ezt a luxust fedezni segítsen férfi kollégájának, akkor, amikor ő a legtöbb esetben kénytelen lemondani az anyaság örömeiről anyagi okokból.

Mi nő tisztviselők magunk iránt köteleességet teljesítünk ha folytonos agitációval igyekszünk ezt a felfogást a köztudatba belevinni, ezt férfikollégáinkal megértetni, hogy akkor amikor az új kötelező nyugdíjtörvény kodifikálására kerül a sor, az összes alkalmazottak e mellett a követelés mellett foglaljanak állást. A számítások alapját az egyén képezze gyermek és feleség egy további kalkuláció alapján kötelezően biztosítható.